

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Simona, Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Ing. Radovana Havelce, rozhodl o návrhu **Z. R.**, zastoupeného Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi **Obvodním soudem pro Prahu 7, Městským soudem v Praze a Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 10 C 337/2015, o náhradě nemajetkové újmy ve výši 369 992 Kč s příslušenstvím: žalobce **Z. R.**, zastoupeného Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, a žalovaná **Česká republika – Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

t a k t o :

- I. Příslušný** vydat rozhodnutí o nároku žalobce na náhradu škody a nemajetkové újmy **je soud.**
- II.** Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 4. 1. 2017, čj. 10 C 337/2015-33, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2017, čj. 51 Co 103/2017-62, **se zrušují.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podáním doručeným dne 1. 2. 2017 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon o některých kompetenčních sporech“), a doplněným dne 15. 8. 2017, **Z. R.** (dále jen „navrhovatel“) navrhl tomuto senátu rozhodnout spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) téhož zákona, který vznikl mezi Obvodním soudem pro Prahu 7 a Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje (dále jen „KŘ PČR“), ve věci náhrady škody a nemajetkové újmy ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) [dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“].

[2] Z návrhu na zahájení kompetenčního sporu, jeho příloh, předložených spisů a dalších podkladů vyžádaných zvláštním senátem vyplynuly následující skutečnosti:

[3] Žádostmi ze dne 27. 12. 2010 a ze dne 27. 6. 2013 podanými KŘ PČR se navrhovatel domáhal doplacení služebního příjmu za službu přesčas, která mu byla v rozporu se zákonem nařizována do 150 hodin za kalendářní roky 2007 až 2010. Zamítavá rozhodnutí KŘ PČR byla

přezkoumána Krajským soudem v Českých Budějovicích (rozsudky tohoto soudu ze dne 25. 1. 2013, čj. 10 A 14/2012-65, ze dne 15. 4. 2014, čj. 10 A 145/2013-55, a ze dne 11. 6. 2015, čj. 10 A 142/2014-41), který vždy rozhodnutí KŘ PČR zrušil a věc vrátil KŘ PČR k dalšímu projednání. Až na základě citovaných rozsudků Krajského soudu v Českých Budějovicích KŘ PČR revidovalo svá předchozí rozhodnutí a přiznalo navrhovateli jím požadovaný služební příjem za práci přesčas (s výjimkou příslušenství, což je opět předmětem přezkumu Krajského soudu v Českých Budějovicích v řízení vedeném tímto soudem pod sp. zn. 10 A 142/2014). Rozhodnutím ředitele pro řízení lidských zdrojů KŘ PČR ze dne 1. 6. 2010 bylo navrhovateli přiznáno odchodné ve výši 247 872 Kč, do něhož nebyla zahrnuta náhrada za odslouženou přesčasovou službu do rozsahu 150 hodin. Navrhovatel proto podal návrh na obnovu řízení, která však byla zamítnuta pro opožděnost. Z důvodu průtahů v řízení, týkajícího se doplacení příjmu za práci přesčas, tak nemohl být navrhovateli doplacen rozdíl na odchodném, které mu náleží ve výši 264 864 Kč. Částku ve výši 16 992 Kč, představující nedoplatek na odchodném, tak považuje navrhovatel za újmu, která mu byla způsobena.

[4] Navrhovatel dne 8. 2. 2015 uplatnil u Ministerstva vnitra nárok na náhradu škody ve výši 16 992 Kč (nedoplatek na odchodném) a nemajetkové újmy (350 000 Kč), která mu měla být způsobena vydáním nezákonného rozhodnutí. Celkově tedy vyčíslil navrhovatel svůj nárok ve výši 369 992 Kč (pozn. zvláštního senátu - správně má být 366 992 Kč). Ministerstvo vnitra se jeho návrhem odmítlo zabývat s odůvodněním, že o návrhu by měl rozhodnout příslušný služební funkcionář, kterým je ředitel KŘ PČR, v řízení podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), a proto návrh tomuto služebnímu funkcionáři Ministerstvo vnitra postoupilo. Ředitel KŘ PČR však s postoupením návrhu nesouhlasil a návrh vrátil k vyřízení Ministerstvu vnitra, které jej opětovně vrátilo řediteli KŘ PČR, přičemž tento věc znovu postoupil Ministerstvu vnitra.

[5] Po předběžném uplatnění nároku navrhovatel podal dne 10. 8. 2015 žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 7, věcně a místně příslušnému soudu žalované České republiky – Ministerstva vnitra. Žalobou se navrhovatel, stejně jako při předběžném projednání nároku, domáhal přiznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., která mu měla vzniknout v důsledku nezákonného rozhodnutí. Újma navrhovateli měla vzniknout zejména v souvislosti s nezákonným a nesprávným úředním postupem KŘ PČR souvisejícím s řízením o jeho žádosti o doplacení práce přesčas, resp. o doplacení odchodného, protože je nutné také zohlednit dlouhodobost nezákonného jednání KŘ PČR (arogantní postup vůči navrhovateli, nerespektování závazného právního názoru soudů, délka řízení apod.) a Ministerstva vnitra. Navrhovatel se též domáhá náhrady škody a jím vynaložených nákladů na právní zastoupení.

[6] Obvodní soud pro Prahu 7 usnesením ze dne 4. 1. 2017, čj. 10 C 337/2015-33, řízení zastavil (výrok I.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena KŘ PČR (výrok III). V odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2001, sp. zn. 21 Cdo 1010/2000, a ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2470/2012, a uvedl, že o výkon státní (veřejné) moci nejde tam, kde stát nevystupuje v tzv. vrchnostenské pozici, nýbrž kde vstupuje do právních vztahů jako jejich účastník rovný s účastníky ostatními. U nároků, kde stát vystupuje jako zaměstnavatel, je dána jeho pracovněprávní odpovědnost. Tomu se blíží i specifické vztahy služební, tedy vztahy svou podstatou zaměstnanecké s určitými modifikacemi, které zdánlivě mohou evokovat jisté rysy výkonu veřejné moci. Příslušné služební zákony však obsahují konkrétní právní úpravu odpovědnosti státu za škodu v těchto vztazích. Požadavek žalobce (navrhovatele) na náhradu újmy se odvíjí od porušení právních povinností zaměstnanci

pokračování

žalované (České republiky) jednajícími jejím jménem, nejedná se tedy o odpovědnostní vztah veřejnoprávní povahy, vyplývající z rozhodnutí žalované při výkonu svěřené veřejné moci, na který by bylo možné vztáhnout působnost zákona č. 82/1998 Sb. Obvodní soud pro Prahu 7 na základě uvedeného dospěl k závěru, že pravomoc k projednání a rozhodnutí dané věci, která souvisí se služebním poměrem, není svěřena soudu v rámci občanského soudního řízení, a proto řízení pro nedostatek pravomoci zastavil a věc postoupil k dalšímu řízení, podle svého názoru příslušnému orgánu, a to KŘ PČR s tím, že by mělo proběhnout řízení ve věcech služebního poměru, v němž příslušný služební funkcionář rozhodne o náhradě škody a nemajetkové újmy žalobce (navrhovatele).

[7] Navrhovatel s uvedeným závěrem Obvodního soudu pro Prahu 7 nesouhlasil a podal proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 4. 1. 2017, čj. 10 C 337/2015-33, odvolání a následně i předmětný návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu. V návrhu na zahájení řízení o kompetenčním sporu poukázal na závěr uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, čj. 6 As 29/2003-97, že služební poměr je institut veřejného práva a odlišuje se od pracovního poměru, který je naopak typickým poměrem soukromoprávním. To se projevuje v právní úpravě kázně, možnosti ukládat kázeňské odměny a tresty, omezené možnosti propouštění, úpravě služebního volna, nárocích na dovolenou, zvláštními nároky při skončení služebního poměru a také zvláštními ustanoveními o řízení před služebními funkcionáři. Z toho podle navrhovatele vyplývá, že rozhodnutí v jeho věci byla vydána ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. ve správním řízení a jménem státu. Podle navrhovatele je zákon o služebním poměru zvláštním zákonem upravujícím správní řízení ve věcech služebního poměru, v němž se rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků. Služební funkcionář v tomto řízení vystupuje v pozici správního orgánu, byť odpovědnost za výkon takového rozhodnutí nese příslušný bezpečnostní sbor (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, čj. 3 Ads 133/2012-19), a je tedy zřejmé, že ředitel KŘ PČR vystupoval jako správní orgán. Tvrzená újma pak podle navrhovatele nesouvisí se služebním poměrem, ale s vydáním nezákonných rozhodnutí a nesprávným úředním postupem správního orgánu – ředitele KŘ PČR. Při posouzení uplatněného nároku na náhradu škody je proto nutné postupovat podle zákona č. 82/1998 Sb. Obdobnou právní argumentaci uplatnil navrhovatel i v již zmíněném odvolání projednávaném Městským soudem v Praze, který usnesením ze dne 7. 6. 2017, čj. 51 Co 103/2017-62, napadené usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 4. 1. 2017, čj. 10 C 337/2015-33, potvrdil (výrok I.), neboť se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že v přezkoumávané věci není založena pravomoc civilního soudu. Dovolání navrhovatele Nejvyšší soud odmítl podle § 243c odst. 1 o. s. ř., neboť trpělo vadami, pro něž nelze v dovolacím řízení pokračovat, a tyto vady nebyly v zákonné lhůtě odstraněny (čj. 30 Cdo 2900/2018-102).

[8] Navrhovatel tak ve svém návrhu na zahájení řízení o kompetenčním sporu usuzuje na vznik negativního kompetenčního sporu, jestliže jeho nárok odmítá projednat jak Obvodní soud pro Prahu 7, tak i Ministerstvo vnitra a KŘ PČR. Navrhovatel je přesvědčen, že v jeho věci jde o postup podle zákona č. 82/1998 Sb. a zvláštnímu senátu proto navrhl, aby zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 4. 1. 2017, čj. 10 C 337/2015-33, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2017, čj. 51 Co 103/2017-62, neboť se domnívá, že k projednání a rozhodnutí této věci je dána pravomoc Obvodního soudu pro Prahu 7 jako obecného soudu žalované.

[9] Zvláštní senát návrh navrhovatele usnesením ze dne 24. 4. 2018, čj. Konf 11/2017-31, odmítl, přičemž zdůraznil, že k popření pravomoci rozhodnout v určité věci musí dojít formálním a zákonem předpokládaným způsobem a že „bylo na příslušném funkcionáři KŘ PČR (řediteli), aby kvalifikovaným způsobem popřel svoji pravomoc ve věci rozhodnout. Jediným způsobem, jakým tak může učinit, je podání návrhu na zahájení kompetenčního sporu ke zvláštnímu senátu. Do doby, než tak učíní,

nelze uvažovat o tom, že by v této věci vznikl kvalifikovaný kompetenční spor, jak jeho existenci předpokládá § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb.“

[10] Uvedené usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 4. 2018, čj. Konf 11/2017-31, však Ústavní soud nálezem pléna ze dne 10. 12. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 33/18, zrušil a věc vrátil zvláštnímu senátu k dalšímu řízení.

[11] V odůvodnění svého zrušovacího nálezu pak Ústavní soud uvedl, že postup zvláštního senátu je nepřiměřený a přepjatě formalistický, a že se mu „*jeví jako nadbytečné, aby zvláštní senát vyžadoval k popření pravomoci rozhodnout v určité věci vydání kvalifikovaného, formálního, procesního rozhodnutí strany sporu, které by navíc mělo být následováno návrhem tohoto orgánu na řešení kompetenčního sporu ke zvláštnímu senátu*“. KŘ PČR v dané věci opakovaně a jednoznačně formulovalo svoje negativní stanovisko, jestliže v přípisech adresovaných navrhovatelí konstatovalo, že není věcně příslušné k vydání rozhodnutí ve věci navrhovatele. Těmito přípisy tak podle Ústavního soudu došlo k relevantnímu popření pravomoci KŘ PČR rozhodnout ve věci navrhovatele. Ústavní soud tak uzavřel, že „*za stavu, kdy KŘ PČR je v dané věci nečinné a návrh na zahájení kompetenčního sporu nepodal, představuje odmítnutí návrhu samotného účastníka řízení na zahájení řízení o kompetenčním sporu odeprání spravedlnosti (denegatio iustitiae) zvláštním senátem*“, a že k popření pravomoci postačuje i běžný, neformální přípis, ze kterého srozumitelně a určitě vyplývá, že ten, kdo k tomu byl oprávněn, popřel svoji pravomoc v individuálně určené věci rozhodovat.

[12] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a soudem se proto zvláštní senát při novém rozhodnutí o kompetenčním sporu řídil následující úvahou v intencích závazného právního názoru Ústavního soudu:

[13] Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

[14] Podle § 3 odst. 2 zákona o některých kompetenčních sporech návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu je oprávněna podat některá z jeho stran nebo účastník řízení ve věci, v níž se otázka pravomoci vydat rozhodnutí stala spornou.

[15] V posuzované věci je zřejmé, že navrhovatel uplatnil u Ministerstva vnitra svůj nárok na náhradu újmy způsobené mu nezákonným rozhodnutím podáním ze dne 8. 2. 2015. Zvláštní senát s ohledem na obsah tohoto podání nemá pochybnost o tom, že šlo o předběžné uplatnění nároku podle § 14 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. Tomu ostatně odpovídá i následný postup navrhovatele, který se poté, co nebyl jeho nárok Ministerstvem vnitra uspokojen, obrátil se shodným nárokem na civilní soud.

[16] Zvláštní senát se ztotožňuje s judikaturou Nejvyššího soudu ohledně toho, že předběžné projednání nároku podle uvedeného ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. představuje kvalifikovaný pokus o smírné vyřešení věci a není návrhem na zahájení správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. 30 Cdo 258/2015, uveřejněný pod číslem 89/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

[17] Formální řízení ohledně nároku žalobce bylo poprvé zahájeno až podáním žaloby k Obvodnímu soudu pro Prahu 7. Obvodní soud usnesením ze dne ze dne 4. 1. 2017, čj. 10 C 337/2015-33, popřel svoji pravomoc ve věci rozhodnout a postoupil ji k dalšímu řízení KŘ PČR. Správnost tohoto závěru soudu prvního stupně potvrdil i (jemu nadřízený) soud odvolací. Tím bylo procesně umožněno příslušnému funkcionáři KŘ PČR (řediteli), aby v případě svého nesouhlasu se závěrem o pravomoci rozhodnout o návrhu žalobce zahájil

pokračování

kompetenční spor před zvláštním senátem. To však ředitel KŘ PČR neudělal a zůstal ve věci nečinný.

[18] V usnesení ze dne 14. 8. 2006, čj. Konf 64/2005-33, zvláštní senát přijal a odůvodnil závěr, podle kterého: *„Jestliže soud pro nedostatek své pravomoci zastavil řízení a věc postoupil správnímu orgánu, nemá tento správní orgán, domnívá-li se, že věc naopak do pravomoci soudu patří, jinou možnost než podat návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu (§ 3 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů).“*

[19] Zvláštní senát se v citovaném rozhodnutí rovněž vyjádřil k oprávnění účastníka původního řízení zahájit řízení o kompetenčním sporu ve smyslu § 3 odst. 2 zákona o některých kompetenčních sporech. Uvedl, že ačkoli nestačí jakékoli neurčité vyjádření nevůle orgánů rozhodovat, trvat důsledně na formální stránce soudního nebo správního aktu by také nevedlo k potřebnému cíli. Ve svém důsledku by to především působilo v neprospěch účastníka řízení, a proto spíše, než k formě je nutné přihlídnout k obsahu a hodnotit, nakolik srozumitelně a určitě byla pravomoc ve věci rozhodovat popřena a zda tak učinil ten, kdo k tomu byl oprávněn. Oprávnění podle § 3 odst. 2 zákona o některých kompetenčních sporech pak představuje možnost „poslední záchrany“, která je k dispozici účastníku původního řízení typicky v situaci, kdy on je tím jediným, komu je existence kompetenčního sporu známa.

[20] Pokud tedy příslušný funkcionář KŘ PČR (ředitel) ve věci nijak nekoná, je na navrhovateli, aby se proti nečinnosti funkcionáře (ředitele) KŘ PČR bránil prostředky, které mu dává právo k dispozici.

[21] Jak soudy v občanském soudním řízení, tak správní orgány odpírají ve věci samé rozhodnout. Zvláštní senát má důvodně za to, že je tu negativní kompetenční konflikt ve smyslu § 1 odst. 2 věty druhé zákona o některých kompetenčních sporech, a proto jej předsevzal k řešení.

[22] V posuzované věci se navrhovatel (žalobce) domáhá náhrady škody (jako nedoplatku na odchodném) a nemajetkové újmy, která mu měla vzniknout v důsledku nezákonného rozhodnutí v souvislosti s nezákonným a nesprávným úředním postupem KŘ PČR souvisejícím s řízením o jeho žádosti o doplacení práce přesčas, resp. o doplacení odchodného.

[23] Podle § 7 odst. 1 o. s. ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

[24] Podle § 1 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. se výkonem služby pro účely tohoto zákona mimo jiné rozumí úkony a činnosti realizující oprávnění a povinnosti stanovené právními předpisy upravujícími působnost bezpečnostních sborů.

[25] Podle § 93 odst. 1 zákona o služebním poměru je bezpečnostní sbor povinen zajišťovat příslušníkům podmínky k výkonu služby, při nichž by nedocházelo ke vzniku škod; zjistí-li závady, je povinen učinit opatření k jejich odstranění. Dále je povinen kontrolovat, zda příslušníci plní své služební úkoly tak, aby nedocházelo ke škodám.

[26] Podle § 98 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. bezpečnostní sbor odpovídá za škodu způsobenou příslušníkovi porušením právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby.

[27] Určujícím znakem pro stanovení, zda se jedná o odpovědnost podle zákona č. 361/2003 Sb., je skutečnost, že činnost příslušníka sboru, kterou vyvíjel při vzniku škody, byla konána při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním. Zákon č. 361/2003 Sb. však nedefinuje, co je výkonem služby. Při aplikaci tohoto pojmu je proto potřeba vycházet z názoru, že za výkon služby se považuje výkon povinností, které vyplývají pro příslušníka sboru ze služebního poměru, výkonu zastávaného služebního místa a rozkazu nebo pokynu vedoucího příslušníka sboru (srov. nálezná pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/19, bod 35).

[28] Oproti tomu rozhodování ve věcech služebního poměru je podle názoru Ústavního soudu výkonem veřejné moci. Služební funkcionář podle něj při rozhodování ve věcech služebního poměru vystupuje ve vrchnostenském postavení a rozhoduje o právech a povinnostech příslušníků bezpečnostního sboru; jedná se proto o zvláštní druh správního řízení. Poškozený má proto ústavně zaručené právo obrátit se na soud a tvrdit, že mu byla způsobena újma nezákonným výkonem veřejné moci, tedy právo na zákonné úrovni garantované v intencích čl. 36 odst. 3 Listiny zákonem o odpovědnosti státu (srov. nálezná pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/19, bod 36 a 37).

[29] Vzhledem k závěrům nálezná pléna Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19 (zejména v bodech 35 až 37 cit. nálezná), je zvláštní senát nucen odchýlit se od své předchozí rozhodovací praxe (zejm. usnesení ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 11/2018-16, ze dne 19. 6. 2019, čj. Konf 13/2018-19, a ze dne 13. 11. 2019, čj. Konf 17/2019-14), podle níž v případech škody způsobené příslušníku ozbrojeného sboru vydáním nezákonného rozhodnutí je k projednání a rozhodnutí příslušný služební funkcionář, a přiklonit se k závěru Ústavního soudu, že v uvedené věci je příslušný rozhodnout soud v občanském soudním řízení podle zákona č. 82/1998 Sb.

[30] Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona o řešení některých kompetenčních sporů zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto výrokem zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 4. 1. 2017, čj. 10 C 337/2015-33, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2017, čj. 51 Co 103/2017-62.

[31] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o řešení některých kompetenčních sporů závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Obvodní soud pro Prahu 7 bude tedy dále pokračovat v řízení náhrady škody a nemajetkové újmy, které měly žalobci vzniknout v důsledku nezákonného rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. dubna 2021

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu